

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Meditació de Cap d'Any

Ja som al nou any del Senyor 2015. Aquesta meditació, tenint en el pensament i en el cor la nostra diòcesi de Terrassa, no vol ser de balanç de l'any que ha acabat sinó de propòsits per a l'any que comença. I ho resumiria en dues paraules: continuïtat i esperança.

Continuïtat, que d'una manera més planera es pot formular així: seguir en la tasca que hem emprès. Això és el que demano a tots els diocesans i a mi mateix, com a bisbe i servidor de tota la comunitat diocesana. Que cadascú segueixi amb la mà a l'arada, allí on el Senyor l'ha posat. Us demano i em demano que no ens cansem. Que sapiguem durar i perdurar en la feina de ca-

dascú, mentre el Senyor ens doni forces. Hem celebrat, el 2014, el desè aniversari de la creació de la nostra diòcesi. Crec que en aquesta dècada s'ha construït una veritable Església local. Ara es tracta de continuar, de consolidar i de millorar el que tenim.

D'una manera especial, davant la situació de crisi econòmica que s'allarga, insisteixo en la tasca urgent de les obres socials cristianes, i en primer lloc la de Càritas.

El papa Francesc ens hi urgeix, quan ens convida a «sortir al carrer» per a proposar l'Evangelí, per a ser una «Església samaritana», és a dir, solidària amb tots els qui sofreixen. Una Església sensible i soli-

dària sobretot amb dos col·lectius que estan sovint en el cor i en la paraula del Papa: els infants i els ancians, les víctimes més sensibles de la crisi.

Després de la continuïtat en el treball i en el compromís de cadascú, hem de sostenir l'esperança. Comunicar esperança és missió pròpia del Bisbe. Però abans i sobretot, l'esperança com a virtut teològica és do de Déu. Us puc dir que recorrent la diòcesi —de manera especial amb motiu de la visita pastoral— trobo molts motius d'esperança. Les nostres parròquies, les nostres obres educatives, socials, assistencials frueixen de bona salut. Però no pretenc que caiguem en cap forma d'autocomplaença, el que els catalans anomenem —amb una paraula expressiva— el *cofoïsme*.

Permeteu-me que us recordi un motiu d'esperança que m'afecta especialment. El 30 de novembre vaig ordenar sis diaques, que se sumen als dos que ja servien a la diòcesi, i que amb l'ajuda de Déu seran ordenats de preveres amb tota probabilitat durant aquest any 2015. Tindrem, doncs, vuit nous sa-

cerdots al servei de les parròquies de la nostra diòcesi. Pocs dies després el Bisbe auxiliar va ordenar un nou diaca permanent. Això m'animava molt i em consola, perquè l'escassetat de vocacions sacerdotals és un motiu de fonda preocupació. Us demano a tots que vulgueu compartir aquesta preocupació i que actueu en conseqüència, sobretot les famílies cristianes i els joves. Ens hi va el present i encara més el futur de la nostra diòcesi.

Aquest 2015 estem a l'any del Jubileu Teresià, amb motiu del cinquè centenari de santa Teresa de Jesús, doctora de l'Església. Ella posa als nostres llavis, en aquest començament del nou any, aquella pregària que ens diu que en qualsevol circumstància estem en mans de Déu. Que aquesta admonició teresiana ens acompanyi durant tot el 2015: «Que res no et torbi, / que res no t'espanti. / Tot passa. / Déu no canvia. / La paciència / tot ho abasta. / Al qui té a Déu, / res no li falta: / Només amb Déu n'hi ha prou». Desitjo un bon any a tots els qui seguiu aquestes reflexions setmanals.

ENTREVISTA

El vel de les Myriams

MARIA ÀNGELS FILELLA

Com eren les dones que surten en els Evangelis? Quina relació tenien amb Jesús i amb els altres seguidors? Maria Àngels Filella convida a aixecar el vel que amaga aquelles dones, especialment Maria Magdalena i Maria, mare de Jesús, en el llibre *El vel que amaga les Myriams* (Ed. Saragossa). L'autora, llicenciada en filosofia i lletres, garbella en el context sociocultural en què vivien i ofereix camins per al coneixement i la reflexió, respectant el misteri.

Com es descobreixen les dones que surten als evangelis?

Els moviments femenins cristians fan esforços per donar-les a conèixer més profundament des de la investigació dels evangelis canònics, dels apòcrifs, dels gnòstics... També la literatura i altres fonts il·luminen fets i vessants que aporten una visió més àmplia de la seva vida entregada a la difusió del missatge de Jesús.

Com estimaven les Myriams dels evangelis?

Van estimar tant Jesús que fins i tot van lliurar la seva vida per difondre el seu missatge després de la seva passió, mentre els deixebles estaven tancats a casa per por. Diu el biblista Xabier Picaza que si no hagués estat per elles, que els van anunciar que Jesús estava viu, de ben segur que no s'hauria estès el cristianisme.

Mai no agraiem prou a Maria, i a Maria Magdalena, el seu paper clau?

Myriam de Magdala va ser la deixeble, qui va entendre Jesús, i això va quedar ben palès quan la va elegir per ser la primera testimoni de la seva resurrecció. La va enviar a donar aquest missatge als seus amics, tancats a casa. I a Maria de Natzaret li devem el gran regal de ser la que va gestar i va portar Jesús al món.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Hem vist el seu estel

Nit de Reis. Llar d'un matrimoni jove amb dos fills de cinc i tres anys. Tots els membres de la família estan asseguts davant el pessebre. M'han convidat a la pregària que fan cada any el vespre d'aquest dia. Els fills coneixen molt bé el pessebre perquè han contribuït a fer-lo, perquè han remenat força les figures durant aquests dies i perquè han parlat de cadascuna amb els pares en les pregàries dels vespres que han precedit el d'avui. La filla gran m'explica el que hi han afegit aquest any: «El pou i el pastor que porta una ovella al portal». Mouen els tres reis i els deixen davant l'infant Jesús, Josep i Maria. La mare, dialogant amb els fills, explica com han arribat els Mags, el que diuen i els obsequis que porten. «On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo» (Mt 2,2). Després resen junts el Parnostre; el petit encara perdent-se en alguns moments. La pregària acaba amb un petó emocionat a l'infant de la menjadora i un altre de confiat als pares.

La llum que brilla en el cel porta els Mags, després d'un llarg i acci-

dentat camí, a Jesús. El reconeixen com a Salvador des dels seus diversos orígens i realitats, significat els pobles que acolliran la Bona Nova de la salvació de Jesús, que es manifesta com a Messies d'Israel. Jesús fa brillar la seva llum, també, ben a prop nostre, i aquesta llum ens pot fer canviar la vida. Ens pot encoratjar a seguir-la sempre i, així, créixer, ser millors, estimar, compartir, servir... La festa de l'Epifania ens convida a imitar també la perseverança dels Mags i seguir caminant encara que la llum vacil·li o sembli dominar la foscor.

Els infants reben regals tot recordant aquells que els Mags van fer a Jesús. El millor regal dels pares és l'acceptació real i esperançada dels fills, el testimoni senzill i compromès, l'estimació sincera i generosa i una fe que porta a Déu i al proïsme. Els pares del relat inicial així ho tenen entès. També és lliçó per a quan els infants siguin grans i segueixin sentint-se part del poble de Déu, part d'aquell pessebre on una vegada van afegir «el pou i el pastor que porta una ovella al portal».

SER PADRES

No descargar la violencia en los hijos

DR. PAULINO CASTELLS

Pediatre, neuròleg i psiquiatre

Crecer con padres separados

Plataforma Editorial

En una separación, existe el peligro de que la agresividad que no se ha podido descargar en el cónyuge, la pareja la derive hacia el hijo o hijos. Me resisto a transcribir las frases oídas en la consulta que evidencian esta transferencia de la agresividad a los hijos.

Me viene a la memoria el sorprendente caso de un niño que aterrizó en la consulta con ambos brazos escayolados en posición horizontal, sembrando un crucificado. Iba acompañado de sus compungidos padres, que se habían separado hacía poco. Ellos me expusieron detalladamente lo que había pasado.

Fue a la hora de la salida del colegio. Los padres llegaban por separado de distintos lugares, y al ver al pe-

queño en el vestíbulo del colegio, cada uno de ellos le sujetó del brazo que les caía más a mano, y estirando, estirando, los dos a la vez... ¡le descoyuntaron ambos brazos! (El motivo subyacente a este inexplicable acto fue el temor que tenían ambos progenitores de que uno de los dos secuestrara al niño, ya que ambos se habían amenazado mutuamente de hacerlo algún día).

No se crea que el secuestro sea una medida excepcional, con las estadísticas de nuestro país a la vista. Y, en casos extremos, se llega hasta el asesinato.

Disculpe el lector esta referencia a algo tan tétrico, pero, por desgracia, es una realidad que hay que contemplar.

Lectures missa diària i santoral

5. □ Dilluns (lit. hores 2a setm.) [1Jn 3,11-21 / SI 99 / Jn 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliania, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); beat Dídac-Josep de Cadis, prev. caputxí; sant Carles de Sant Andreu, rel. passio-nista.

6. □ † Dimarts [Is 60,1-6 / SI 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora). Sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, verge i màrtir.

7. □ Dimecres [1Jn 3,22-4,6 / SI 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes. Sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat.

8. □ Dijous [1Jn 4,7-10 / SI 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg. a Brusselles; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità).

9. □ Divendres [1Jn 4,11-18 / SI 71 / Mc 6,45-52]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.

10. □ Dissabte [1Jn 4,19-5,4 / SI 71 / Lc 4,14-22a]. Sant Agató, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. □ † Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Is 55,1-11 / SI: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / 1Jn 5,1-9 / Mc 1,7-11]. Sant Higiní, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prev. dominicans; beata Anna M. Janer, fundadora de les germanes de la Sagrada Família d'Urgell.

DIUMENGE II DESPRÉS DE NADAL

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-2.8-12)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantarà la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teua heretat."»

M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir.

Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem.

He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor; en la seva heretat.»

Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvolenta decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 24,1-2.8-12)

La sabiduria se alaba a sí misma, se gloria en medio de su pueblo, abre la boca en la asamblea del Altísimo y se gloria delante de sus Potestades. En medio de su pueblo será ensalzada, y admirada en la congregación plena de los santos; recibirá alabanzas de la muchedumbre de los escogidos y será bendita entre los benditos.

El Creador del universo me ordenó, el Creador estableció mi morada: «Habita en Jacob, sea Israel tu heredad.» Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y no cesaré jamás. En la santa morada, en su presencia, ofrecí culto y en Sión me establecí; en la ciudad escogida me hizo descansar, en Jerusalén reside mi poder. Eché raíces entre un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad, y resido en la congregación plena de los santos.

Salmo responsorial (147)

R. *La Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sión; / que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales. Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos santos e irreprochables ante él por el amor.

Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya.

Por eso yo, que he oído hablar de vuestra fe en el Señor Jesús y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mi oración, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

✠ Lectura del santo evangelio según san Juan

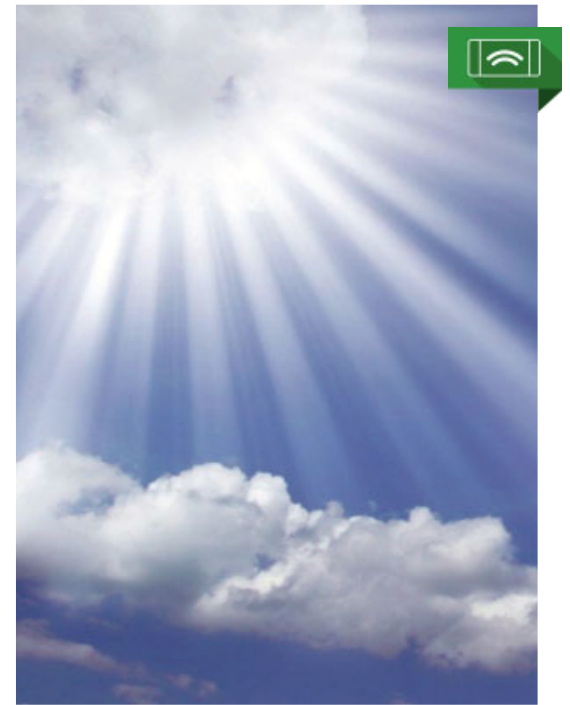
(Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

En el principio ya existía la Palabra, y la Palabra estaba junto a Dios, y la Palabra era Dios. La Palabra en el principio estaba junto a Dios. Por medio de la Palabra se hizo todo, y sin ella no se hizo nada de lo que se ha hecho. En la Palabra había vida, y la vida era la luz de los hombres. La luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no la recibió. La Palabra era la luz verdadera, que alumbra a todo hombre. Al mundo vino, y en el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de ella, y el mundo no la conoció. Vino a su casa, y los suyos no la recibieron. Pero a cuantos la recibieron, les da poder para ser hijos de Dios, si creen en su nombre. Estos no han nacido de sangre, ni de amor carnal, ni de amor humano, sino de Dios. Y la Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria propia del Hijo único del Padre, lleno de gracia y de verdad.

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Jesucrist, rostre visible del Pare

«Mentre un silenci tranquil embolcallava l'univers i la nit tocava la meitat de la seva carrera, la vostra paraula totpoderosa vingué del cel deixant els trons reials» (Sv 18,14-15). Així fa l'antífona d'introducció d'aquest diumenge.

Déu parlava amb Moisès com amb un amic i aquest revelava al Poble d'Israel què li deia Déu. Déu es revelà als profetes, però tenia un designi més gran: fer-se sentir més clarament dels homes i dones, perquè la paraula era variada però incompleta. I arribada la plenitud dels temps, escurça la distància entre Déu i els homes enviant el seu Fill fet Paraula encarnada: «Per obra de l'Esperit Sant s'encarnà de la Verge Maria». Llavors la Paraula no és només veu que senten els profetes, sinó que la Paraula té un rostre: Jesucrist: «El qui és la Paraula s'ha fet home» (Jn 1,14). Aquí rau el cor mateix de la fe cristiana. La Paraula eterna i divina entra en l'espai i en el temps i assumeix un rostre i una identitat humana. La Paraula es fa eloqüent. Les paraules sense rostre no són perfectes perquè no compleixen plenament la trobada. Amb Jesucrist, rostre visible del Pare, podem dialogar, perquè és Jesús de Natzaret que parla una llengua local que pertany al poble jueu i a la seva cultura. El Jesucrist real és, per tant, carn fràgil i mortal, totalment humà alhora que diví, misteri. És aquell que ens ha revelat el Déu que ningú no ha vist mai (Jn 1,18).

En aquest diumenge del temps de Nadal, tornem a llegir el pròleg de l'evangeli de Joan, un text que ha estat proclamat a la missa tercera del dia de Nadal. La litúrgia vol remarcar que, per a la tradició cristiana, el que és decisiu no són els fets sinó el seu sentit: l'important no és la menjadora del pessebre, els àngels o els pastors, sinó la Paraula que és vida i llum, i que ha plantat la seva tenda (s'ha encarnat) entre nosaltres. Com acoïllim nosaltres aquesta Paraula? Que el Déu de nostre Senyor Jesucrist obri el nostre cor a la seva llum i així compreguem l'esperança que el seu Fill ha vingut a portar al nostre món.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dimarts 6, a les 12 h. Celebra la Misa de la solemnitat de l'Epifania a la Catedral.

Del diumenge 11 al dissabte 17. Practica els Exercicis Espirituals amb els bisbes de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) a Madrid.

ció a Barcelona. El dilluns 8 de desembre, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va celebrar la solemnitat de la Immaculada Concepció a la parròquia de la Concepció de la ciutat de Barcelona. Va ser convidat per Mn. Ramon Corts, rector de la mateixa.

Ordenació d'un diaca permanent a la diòcesi de Terrassa.

El dia 8 de desembre, Dia de la Immaculada, Mons. Salvador Cristau va ordenar de diaca el Sr. Josep M. Fernández Sabaté. La celebració va tenir lloc a la parròquia de Sant Esteve de la Garriga. Mn. Josep M. Fernández servirà a les pquies. de Sant Esteve de la Garriga i Santa Maria de Llerona.

Notícies

Confirmacions a St. Feliu de Sabadell.

El dia 29 de novembre, al vespre, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va celebrar l'Eucaristia i va confirmar un grup de vint adolescents i joves de les pquies. de Sant Feliu, la Santíssima Trinitat i la Mare de Déu de Gràcia de Sabadell. La celebració tingué lloc a la Pquia. de Sant Feliu.

Mons. Saiz Meneses celebra la Puríssima a la parròquia de la Concep-

ACTUALITAT

Mons. Saiz Meneses beneeix i inaugura la seu de Càritas Diocesana a la ciutat de Sabadell

El divendres 5 de desembre, Dia Mundial del Voluntariat, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va beneir i inaugurar la seu de Càritas Diocesana, situada a la ciutat de Sabadell. El Sr. Bisbe va procedir a la benedicció de les instal·lacions de la planta baixa i dels dos pisos de l'immoble i es va descobrir una placa commemorativa de l'acte.

Seguidament adreçaren la seva paraula el Sr. Salvador Obiols, director general de Càritas, el Sr. Carles Rossinyol, diputat provincial, la Sra. Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família, el Sr. Joan Carles Sánchez, alcalde de Sabadell. El Sr. Bisbe agrà l'assistència a l'acte,

especialment dels nombrosos representants de les administracions públiques i institucions així com de les germanes que formaren l'Associació de Filles de Maria Immaculada i Sant Antoni Maria Claret, que regentaren la Casa de Família i Guarderia durant molts anys, guanyant-se l'estimació dels sabadellencs. Agrà als PP. Claretians que juntament amb el bisbe diocesà han fet que Càritas Diocesana disposi de les noves instal·lacions que foren en el seu moment la Casa de Família i Guarderia. El Sr. Bisbe comentà la paràbola del bon samarità recordant la centralitat de la persona i l'atenció al proïsme, especialment als més necessitats.

Agenda

Pregària a l'estil de Taizé. Dissabte dia 10 de gener, a les 21 h, a la parròquia de Sant Pere d'Octavià a Sant Cugat del Vallès.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP À. SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Meditación de Año Nuevo

Ya estamos en el nuevo año del Señor de 2015. Esta meditación, teniendo en la mente y en el corazón nuestra diócesis de Terrassa, no quiere ser de balance del año que ha terminado, sino de propósitos para el año que empieza. Y lo resumiría en dos palabras: continuidad y esperanza.

Continuidad, que más llanamente se puede formular así: seguir en la tarea emprendida. Esto es lo que pido a todos los diocesanos y a mí mismo, como obispo y servidor de toda la comunidad diocesana. Que cada cual siga con la mano en el arado, allí donde el Señor le ha puesto. Os pido y me pido que no nos cansemos. Que sepamos durar y perdurar en

la tarea de cada cual, mientras el Señor nos dé fuerzas. Hemos celebrado, en 2014, el décimo aniversario de la creación de nuestra diócesis. Creo que en esta década se ha construido una verdadera Iglesia local. Ahora de trata de continuar, consolidar y mejorar lo que tenemos.

De manera especial, ante la situación de crisis económica que se prolonga, insisto en la urgente tarea de las obras sociales cristianas, y la de Càritas en primer lugar. El papa Francisco nos urge a ello, al invitarnos a «salir a la calle» para proponer el Evangelio, para ser una «Iglesia samaritana», es decir, solidaria con todos los que sufren. Una Igle-

sia sensible y solidaria sobre todo con dos colectivos, que están a menudo en el corazón y en la palabra del Papa: los niños y los ancianos, las víctimas más sensibles de la crisis.

Después de la continuidad en el trabajo y en el compromiso de cada uno hemos de sostener la esperanza. Comunicar esperanza es tarea muy propia del Obispo. Pero, ante y sobre todo, la esperanza como virtud teológica es don de Dios. Os puedo decir que, recorriendo la diócesis —en especial con motivo de la visita pastoral— encuentro muchos motivos de esperanza. Nuestras parroquias, nuestras obras educativas, sociales, asistenciales gozan de buena salud. Pero no pretendo que caigamos en ninguna forma de autocomplacencia.

Permitidme que os recuerde un motivo de esperanza que me afecta especialmente. El 30 de noviembre ordené seis diáconos, que se suman a los dos que ya servían en la diócesis, y que con la ayuda de Dios serán ordenados presbíteros con toda probabilidad durante este año 2015. Tendremos, pues, ocho

nuevos sacerdotes al servicio de las parroquias de nuestra diócesis. Pocos días después el Obispo auxiliar ordenó un nuevo diácono permanente. Esto me anima mucho y me consuela, porque la escasez de vocaciones sacerdotales es un motivo de honda preocupación. Os pido a todos que queráis compartir esta preocupación y que actuéis en consecuencia, sobre todo las familias cristianas y los jóvenes. Nos va en ello el presente y todavía más el futuro de nuestra diócesis.

Estamos, en este 2015, en el año del Jubileo Teresiano, con motivo del quinto centenario del nacimiento de Sta. Teresa de Jesús, doctora de la Iglesia. Ella pone en nuestros labios, en este comienzo del año nuevo, aquella plegaria que nos dice que estamos en manos de Dios en toda circunstancia. Que esta admonición teresiana nos acompañe durante todo 2015: «Nada te urbe, / nada te espante. / Todo se pasa. / Dios no se muda. / La paciencia / todo lo alcanza. / Quien a Dios tiene, / nada le falta: / Sólo Dios basta». Deseo un buen año a cuantos siguen estas reflexiones semanales.